

|| rhythm
is a dancer,
it's a soul's
companion,
you can
feel it
everywhere ||

17 maj–27 juli / May 17th–July 27th 2003
Kulturhuset, Galleri 5, våning 5

konstnärer/artists

philippe decouflé
rineke dijkstra
annika eriksson
fischerspooner
adriana garcia galan
anders krüger
ange leccia
mark leckey
jean-francois moriceau
and petra mrzyk
nam june paik
adrian piper
randomstudio
pipilotti rist
gitte villesen,
artur zmijewski

curatorer/curated by
VERONICA WIMAN AND ALEXANDRE POLLAZZON

KULTURHUSET, Sergels torg, box 16414, 103 27 Sthlm, tfn 08-508 31 508
www.kulturhuset.stockholm.se

öppettider: mån stängt, tis–fre 11.00–19.00, lör–sön 11.00–17.00
(16/6–17/8: mån stängt, tis–fre 11.00–18.00, lör–sön 11.00–16.00)

Kulturhuset Stockholm

I början av Nam June Paiks video "Global Groove" berättar John Cage en historia om någonting som han var med om i början på femtiotalet: "Det var efter att jag kommit till Boston som jag besökte det tysta rummet på Harvard. Alla som känner mig har hört den här historien; jag berättar den hela tiden. Men i alla fall, när jag var i det där tysta rummet hörde jag två ljud: ett högt och ett lågt. Efteråt frågade jag ingenjören som hade hand om det hur jag kunde höra två ljud när rummet var så tyst. Han bad mig beskriva dem. Det gjorde jag. Han sa att det höga ljudet är ditt nervsystem. Det låga är din blodcirkulation. Anledningen till att jag inte förväntade mig att höra de där två ljuden var att de var helt ofrivilliga från min sida. Den upplevelsen gav mitt liv riktning... Just då visste jag inte vad det var jag gjorde och inte heller har jag lärt mig särskilt mycket mer efter alla dessa år. Jag komponerar musik."

Med andra ord så insåg Cage att människan inte kan uppleva tystnad vilket betyder att "musik" finns överallt. Många år senare lög en nu nästan bortglömd housemusikgrupp – Snap! – etta på Europas hitlistor i flera veckor och bankade in följande text i folks huvuden: "Rhythm is a dancer, it's a soul's companion, you can feel it everywhere". Nu kan man ladda ner den som ringsignal till mobiltelefonen. Efter att ha sett utställningstiteln är man domd till att nynna den här sången i dagar.

Som så ofta är fallet med musik så när den dig och kopplas samman med situationer, människor, dofter etc. Som en katalysator sätter musiken igång en våg av minnen, kanslor och rörelseimpulser. Musikens betydelse för människan är ett faktum, den involverar och berör

NAM JUNE PAIK "GLOBAL GROOVE" 1973, VIDEO STILL © THE ARTIST

oss. Sedan urminnes tider har musiken i de flesta kulturer varit ett viktigt inslag och redskap för glädje, frihet och transcendens. Teorier kring musiken som gynnsam för människans överlevnad menar att den också var till hjälp för att signalera känslouttryck, organisera grupaktiviteter och inte minst för att väcka intresse hos en potentiell parningspartner. (Kan jämföras med samtida musikers kärleksballader och uppvaktandes blandbandsgåvor). Nästan all social aktivitet involverar musik, alla har vi en relation till den och vi har våra favoriter. Konstnären Douglas Gordons svar på frågan vad han helst skulle vilja att man spelade på hans begravning var: "En jukebox skulle vara en bra kompromiss". Musik är varje människas subjektiva val blandat med varje

ning med traditionell koreansk trumma, en cellokonsert för TV med Charlotte Moorman som spelar Allan Schulman, etc. Bildsekvenserna skapar ett frenetiskt universum av färg och musik och framhäver konstnärens kunskaper i komposition som han tillägnat sig under sin musikutbildning.

ADRIAN PIPER Under ett och ett halvt år gav den amerikanske konstnären Adrian Piper lektioner i funk som en del av hennes performanceframträdanden. "Funk Lessons" (1983) i vilket hon lär publiken att lyssna och röra sig till den här musiken, framfördes på Berkelyuniversitet i Kalifornien. Föreställningen handlar om den afroamerikanska arbetarklassmusiken och dansens ambivalenta ställning när det gäller att bidra till USA:s kul-

ADRIAN PIPER "FUNK LESSONS" 1983 © THE ARTIST

PIPIOTTI RIST "I'M NOT THE GIRL WHO MISSES MUCH" 1986 VIDEO STILL
© EDV (BUREAU DES VIDEOS) PARIS

turliv. I föreställningen "Funk Lessons Meta – Performance" (1987) på Randolphgalleriet i Chicago för konstnären en dialog med den alltigenom vita publiken och diskuterar drivkraften och det kulturella ursprunget av funk och hur hennes performance är uppbyggd.

RANDOMSTUDIO Sedan år 2000 har randomstudio, som drivs av konstnarskollektivet Beeoff, arbetat med live video och live musik. randomstudio bjuder in konstnärer och musiker till att experimentera med rörliga bilder och musik i realtid samtidigt som de sänds på Internet. randomstudio presenterar tre live dokumentärer av audio-

visuella framträdanden, alla tidigare sända på Internet. Både musiken och videoupptagningarna är live. De presenterade verken har utförts av Andreas Berthling och Hc Gilje, Johan Skugge och Martin Malm, Olle Hüge/Beeoff.

PIPIOTTI RIST "I'm Not the Girl Who Misses Much" (1986) visar en barbröstad Rist som frenetiskt dansar runt i ett rum. Beatlessången framförs på ett nytt och annorlunda sätt och videomontaget utforskar det hysteriska framträdandet där Rist hela tiden utprepar sin strof. Rists video har inspirerats av MTV-världen och

GITTE VILLENSEN "WILLY AS DJ" 1995, VIDEO STILL
© THE ARTIST, GALLERI NICOLAI WALLNER & CHOUAKRI BRAHMS BERLIN

He really understood how to charm the girls,
they were also completely wild with him.

omvandlar musikvideon till seriös konst medan den samtidigt är en satir över det sexistiska bildspråk och den repetitiva stil som kännetecknar dessa videor.

ARTUR ZMIJEWSKI "Singing Lesson 2" (2002) av Artur Zmijewski dokumenterar en grupp hörselskadade barn som repeterar och sjunger i Sankt Thomaskyrkan i Lipsk. I den kyrka där Johann Sebastian Bach en gång dirigerade, sjunger barnen delar av hans kantater ackompanjerade av musiker som spelar på autentiska barockinstrument. Zmijewski utforskar dessa toner på jakt efter musikens ursprung. Han söker efter möjligheternas gränser och försöker avlägsna musikens estetiska utsmyckningar för att nå fram till dess "äkta" mening. Han söker förmågans gränser, att ta bort musikens estetiska utsmyckning och nå dess "innersta" mening. Endast innehållet blir kvar – ropet

GITTE VILLENSEN I "Willy as DJ" (1995) gav den danska konstnärinnan Gitte Villesen, Willy Botker en timme att spela sin favoritmusik. Sedan redigerade hon ner det till en video på 9 minuter. Förutom videon ingår även en utskrift med allt de sagt under inspelningen ord för ord och en CD med Willys favoritlåtar.

VERK / WORKS

Philippe Decouflé "Codex" 20' 1989, Courtesy Arte France
 Rineke Dijkstra "Annemiek (I Wanna Be with You)" 4' 1997, Courtesy Galerie Jan Mot
 Annika Eriksson "Copenhagen Postmen's Orchestra" 7' 1996, Courtesy the Artist
 Fischerspooner "Emerge, Skin Version" 3.38' 2003, Courtesy Deitch Projects NY
 Adriana Garcia Galan "Warmix (keep the faith keep the rhythm)" 15' 1997 Courtesy the Artist
 Anders Kruger "Feedback" 2.40' 2003, Copyright the Artist
 Ange Leccia "La plus belle pour aller danser" 2.30' 1992, Courtesy Galerie Almine Rech, Paris
 Mark Leckey "Fiorucci made me hardcore" 15' 1999, Courtesy Galerie Buchholz, Cabinet London, GB Enterprise NY
 Jean Francois Monceau and Petra Mrzyk, "Don't be Light" 3.15' 2002, Courtesy Air de Paris, Paris
 Nam June Paik "Global Groove" 28' 1973, Courtesy the Artist, Louisiana Museum of Modern Art
 Adrian Piper "Funk Lessons" 15' 1983 and "Funk Lessons Meta Performance" 42' 1987, Courtesy the Artist
 randomstudio Audiovisuella dokumentärer, 15.5' 2001, 9' 2002 17.5' 2003 Courtesy the Artists
 Pipilotti Rist "I'm Not the Girl Who Misses Much" 5' 1986, Courtesy bdv (bureau des videos), Paris
 Gitta Villesen "Willy as DJ" 9' 1995, Courtesy the Artist, Galleri Nicolai Wallner and Chouakri Brahms Berlin
 Artur Zmijewski "Singing Lesson 2" 16.29' 2002, Courtesy Galerie für Zeitgenössische Kunst Leipzig och Foksal Gallery Foundation
 Eldfågeln (The Firebird) 95' 1952, Courtesy Keystone Holding AB

Sammanlagd speltid/Total duration: 5.31 h

PROGRAM

The Nursery 17 maj, 5 juni, 26 juni och 10 juli
 For mer information/For more info: www.nursery.a.se

PRODUKTION / PRODUCTION TEAM

Producent/Producer: Veronica Wiman
 Curator/Curated by: Alexandre Pollazzon, Veronica Wiman
 Assisterande curator/Assistant Curator: Camilla Larsson
 Teknik/Technic: Henry Andersson, Jan Ljungwaldh
 Verkstad/Workshop: Francisco Bueno, Petter Ljungberg, Philippe Simon
 Assistent/Assistants: Carina Hellqvist, Katin Nilsson
 Dekor/Decor: Peter Sterzenbach
 Scenografi/Set Design: Alisa Grifo
 Möbeldesign/Furniture Design: Lagombra & Alisa Grifo
 Marknad & information/Marketing: Therese Elmgren
 Sponsorkoordinator/Sponsor Coordinator: Sophie Lönn
 Grafisk form/Graphic Design: Henrik Lofgren

Tack till våra huvudsponsorer/Many thanks to our main sponsors:
 Philips och Sennheiser
 Vi tackar även/We are also grateful for the help from: Franska Ambassaden, Bibendum för Drosty-Hof Steen, LK Massinterior AB
 mattor för massor och events, Arte France, MIB Sun & Safety, Olle Zettergren AB
 Hjärtligt tack/Warmest thanks: Alla i produktionen/The production team, Uwe Bodewadt, Margareta Zetterström, Camilla Larsson, Carl Schönebohm, konstnärer/the Artists, långivare/lenders, gallerier/galleries

PROGRAMBLAD

Grafisk form/Graphic Design: Martin Hogström
 Redaktör/Editor: Veronica Wiman
 Ansvarig utgivare: Uwe Bodewadt
 Copyright: Artists and Writers

At the beginning of Nam June Paik's video, "Global Groove", John Cage is telling a story about something that happened to him in the early fifties: "It was after I got to Boston that I went into the anechoic chamber (silent room) at Harvard University. Anybody who knows me knows this story, I am constantly telling it. Anyway, in that silent room I heard two sounds: one high, and one low. Afterward I asked the engineer in charge why, if the room was so silent, I had heard two sounds. He said, describe them. I did. He said, the high one was your nervous system in operation. The low one was your blood in circulation. The reason I did not expect to hear those two sounds was that they were set into vibration without any intention on my part. That experience gave my life direction... I did not know immediately what I was doing, nor, after all these years, have I found out much. I compose music."

In other words, Cage realized that human beings cannot experience silence, which means that "music" is everywhere. Many years later a now almost forgotten house music group—Snap!—had a number one chart hit for weeks all over Europe smashing everybody's head with those lyrics: "Rhythm is a dancer, it's a soul's companion, you can feel it everywhere". It is now a downloadable tune for mobile phones. After reading the title of the exhibition you are condemned to humming this song for days.

As is so often the case with music, it touches you and is associated with situations, people, scents etc. Like a catalyst, music initiates a wave of memories, feelings and impulses for movement. It is a fact of life that

NAM JUNE PAIK "GLOBAL GROOVE" 1973. STILL © THE ARTIST

music is important to human beings: it engages us and it moves us. Since the beginning of time, music has been an important factor in most cultures and it has been used as a vehicle for joy, liberation and transcendence. Theories explaining how music is a positive factor in the survival of man claim that it was useful for signalling emotions, organizing group activities and, not least, arousing the interest of a potential partner. (This could be compared to a song-writer's love songs or the gift of a mixed music tape for a loved one). Almost all social activities involve music; we all have a relationship to it and our own preferences. The artist Douglas Gordon was asked what music he would like to be played at his funeral and his answer was: "A jukebox

would be a nice compromise". Music is the subjective choice of every person. This choice however, is influenced by society and the current social and economic structure. The 105 bpm (beats per minute) of the mass produced hit single gets through to everyone and is an important factor in making the music industry even more enormous; an industry, however huge and powerful, that is now facing loss of market and an uncertain future due to the development of modern technology.

"boing boom tschak! peng! music non stop, techno pop" / Kraftwerk

The exhibition "Rhythm is a dancer, it's a soul's companion, you can feel it everywhere" should be seen as a contribution to research concerning music and mankind; music and rhythm as a way of bringing people together and as a platform for meetings and communication irrespective of cultural differences. This is a major field of ongoing research. The aspects and issues mentioned here are only a selected few, for there are as many viewpoints as there are artists and works dealing with this subject. Our ambition is to address questions: What is it about music—taste, identity, love, politics, escape from reality, economics, hierarchies, propaganda or liberation? What is music? Why is it so important? How and why do we react the way we do when we hear music? What cultural expressions has it created? Ever since artists started working with video, the relationship with film, television and music video, and the boundaries between them, have been crucial. Music often constitutes the narrative

structure in video art and the medium has become a natural platform for inspiring the great interest in music of this generation of young people. Music is a symptom and visual artists use it to discuss universal experiences: sociability (clubbing, opera, cinema, theatre), research of identity (teenagers and pop stars phenomenon), memory or popular culture (dance, philosophy, fashion). These factors have also been a great source of inspiration for this exhibition. It is also the reason why it was natural for us to make an exhibition largely based on video works related to this theme. The exhibition mainly covers a western perspective. As mentioned above, we have been forced to limit our selection even though there are many more issues and artists that we could have included.

It is interesting to think that rhythms and tempos have their own culturally specific meaning, yet we claim that music and dance are wordless and can as such be understood by anyone. Maybe it is more correct to claim that even though music and dance are culturally bound, music and movement can have a pulse and a rhythm that speaks to you beyond words. All living creatures have a kind of inner rhythm created by heartbeats and breathing. The Colombian artist Adriana Garcia Galan says: "We Latin Americans have the rhythm in our blood and in our roots, we accept it as part of our culture." Let's say we all have the groove, and let us be slaves to the music!

Veronica Wiman
 Alexandre Pollazzon

Air Guitar Art Reconsidering Rock Music, Milton Keynes Gallery 2002
 SvD 7 March 2003 Karin Ström

PHILIPPE DECOUFLÉ Philippe Decouflé—dancer, choreographer and filmmaker—is an inventor of worlds. Based on the performance of the same name, "Codex" (1987) is a film made with an impressive knowledge of cinematography and the moving image. The performance was inspired by a 1700 natural history codex—a mixture of fact and fantasy in order to describe the visible world. "Codex" by Decouflé is an imaginary world, inhabited by wondrous creatures, moving in the most unorthodox and funny ways—a world evoking an old circus and itinerant magicians as well as the silent movies.

RINEKE DIJKSTRA A few years ago, Dijkstra asked youths to bring their favourite music and filmed them listening to it. They spontaneously started to sing along. "Annemiek (I wanna be with you)" (1997) is a portrait of a young girl lip-synching her favourite song by the pop group Back Street Boys. "What I like myself in this video portrait is that although the girl is too young to really understand the lyrics, she probably already has some kind of notion of desire and love" (Rineke Dijkstra).

ELDFÅGELN In the Swedish feature film "The Firebird" (1952) directed by Hasse Ekman, the world famous Italian opera singer and womanizer Mario Vanni (Tito Gobbi) courts the prima ballerina at the Stockholm Opera, Linda Corina (Ellen Rasch). When none of the two lovers are willing to give up their careers, there is an argument in which Vanni knocks Linda to the floor. The fall leads to a sudden end to Linda's career. The film, accompanied by Stravinsky among others, and was shot

ELDFÅGELN 1952. FILM STILL © KEYSTONE HOLDING AB

in the Sandrew Studios in Stockholm, the Royal Opera, Stockholm, Rome and Sorrento.

ANNIKA ERIKSSON In the work "Copenhagen Postmen's Orchestra" (1996) by Annika Eriksson a group of 20 uniformed postmen are playing the melody Sour Times, one of the saddest songs ever written by the British group Portishead. The artist invited post office employees to play something very different from the march music which they are usually associated with and was filmed at Louisiana. "I wanted to do a video with an occupational category involved in communication and who played music together in their spare time wearing their uniforms". (Annika Eriksson).

FISCHERSPOONER Warren Fischer and Casey Spooner met in an Art School in Chicago and started to create performance and video art pieces together. Since 2000, the media coverage of their collaboration is part of the work. Compared to Visual Art, Music must be spectacle to reach a larger audience. Fischerspooner gigs are memorable and gather dancers, singers, film makers and wardrobe, lighting, set designers and tonnes of glitters. "Emerge, Skin Version" (2003) is the new music video of their most famous song.

ADRIANA GARCIA GALAN "Warmix, keep the faith keep the rhythm" (2002) by the colombian artist Adriana Garcia Galan is a sound installation and a part of her larger research on songs and hymns associated with the four military groups active in Colombia. The artist found the music from the Colombian actual war on ELN; FARC,

FISCHERSPOONER "EMERGE, SKIN VERSION" 2003
© THE ARTISTS, GOSAR PROJECTS NY

7

performance, a TV cello played by Charlotte Moorman with the music of Allan Schulman, etc. The flow of sequences creates a frenetic universe of colours and music and underlines the skills in composition that date from the artist's musical education.

ADRIAN PIPER During one and a half years the American artist Adrian Piper gave funk lessons as part of her performance acts. "Funk Lessons" (1983) took place at University of California, Berkley in which she teaches the audience how to listen to this music and how to move. The performance address the ambiguous status of African-American working class music and dance as serious contribution to American art and culture. In "Funk Lessons Meta-Performance" (1987) at the Ran-

ADRIAN PIPER "FUNK LESSONS" 1983 © THE ARTIST

11

ANDERS KRÜGER "FEEDBACK" 2003 VIDEO STILL © THE ARTIST

Autodefensas, state army websites and Bogotá jukeboxes. "I found it looking, as always, for new sounds". Here Garcia Galan examines music produced for soldiers, hymns with messages as peace, death, freedom and nationality to effect soldiers and make them march, battle and win.

ANDERS KRÜGER "Feedback" (2003) is Krüger's third piece in a series where he examines the relation between sound, image and room. The video is seen as a dialogue between the video, the space and the viewer. A similar symbiotic relation can be seen in the narrative of "Feedback" where an electric guitar has an ongoing communication with a Marshall amplifier. The

8

PIPILOTTI RIST "I'M NOT THE GIRL WHO MISSES MUCH" 1986 VIDEO STILL
© BOY BUREAU DES VIDEO'S, PARIS

dolph Gallery in Chicago, the artist has a dialogue with the all white audience and discusses the motivational, cultural and situational origins of funk and the structure of the performance.

RANDOMSTUDIO Since the year 2000 randomstudio, run by the artist group Beeoff, has been working with live video and live music. randomstudio invites artists and musicians to experiment with moving images and music in real time—and at the same time have it broadcasted over the internet. randomstudio is presenting three live-documentations of audiovisual performances,

12

sound is piercing, the microphone of the guitar captures the sound of the speaker in an intense feedback between transmitter and receiver. A new feedback situation is added when the person comes dancing in between.

ANGE LECCIA "Je serai la plus belle pour aller danser" (1992) sung in the sixties by the very young French pop singer Sylvie Vartan was a huge hit. While in Japan, Leccia watched on TV the French film "Chercher l'idole" by Michel Boisrond (1963) the film in which the new phenomenon of pop stars was described. Leccia decided to record the sequence with Sylvie Vartan, struck by the beauty of the black and white image subtitled in

ANGE LECCIA "LA PLUS BELLE POUR ALLER DANSER" 1992
© GALERIE ALUMIE RECH, PARIS

9

all of them earlier broadcasted over the internet. Both music and video is performed live. Works are presented by Andreas Berthling and Hc Gilje, Johan Skugge and Martin Malm, Olle Hüge/Beeoff.

PIPILOTTI RIST "I'm Not the Girl Who Misses Much" (1986) features a bare-breasted Rist dancing frenetically around a room. A Beatles song is performed here in a quite different way and the video montage explores the hysterical performance of Rist singing her line repeatedly. Rist's video draws on the styles of an MTV world, turning music video into a serious art form while at the

GITTE VILLESEN "WILLY AS DJ" 1995 VIDEO STILL
© THE ARTIST, GALLERIE NICOLAI WALLNER & CHOUAKRI BRAHMS BERLIN

He really understood how to charm the girls,
they were also completely wild with him.

13

Japanese. The face of Sylvie Vartan thus deterritorialized by Japanese ideograms is an invitation to travel in space and time, through music and cinema, musical stars phenomenon and the beauty of youths.

MARK LECKEY "Fiorucci Made Me Hardcore" functions as a dream-like visual essay on the history of three decades of underground dance culture in the U.K., from Northern soul clubs to acid-house raves. The video reveals the artist's fascination with marginalized youth cultures, the urban tribes with their culture of clubbing and sportswear, and how music becomes a research of identity and of reality at an age of experimentations.

PETRA MRZYK AND JEAN-FRANÇOIS MORICEAU

Two young artists whose drawings can cover up to a kilometre of a museum walls as they did in the ARC/Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris in 2001. We can imagine that they were not afraid to draw a video clip for the French electronic band AIR's "Don't be light" (2002) meaning having to do 15 drawings per second of music. The animations are continuously regenerated and cannibalised figures and anthropomorphic objects whose morphing follows the rhythmic patterns of the music.

NAM JUNE PAK "Global Groove" refers to the "global village" concept and is a critical proposition in the form of a television programme of the future. The viewer is transported by musical and visual rhythm, a rock group, Allen Ginsberg singing, extracts from Robert Breer, a John Cage interview extract, a traditional Korean drum

10

same time satirizing the sexist imagery and repetitious style of those same videos.

GITTE VILLESEN In "Willy as DJ" (1995) the Danish artist Gitte Villesen gave Willy Botker one hour to play his favourite music. From that sharing time, she edited the highlights into a 9 minute video. In addition to the video, the project includes a print out with everything that they said during that one hour written out word for word, and a cd compilation of Willy's musical selections.

ARTUR ZMIJEWSKI "Singing Lesson 2" (2002) by Artur Zmijewski is a documentation of a group of deaf children rehearsing and singing in St. Thomas' church in Lipsk. In this church where Johann Sebastian Bach used to be a conductor, the children are singing excerpts from his cantatas accompanied by musicians playing authentic baroque instruments. Zmijewski examines these sounds in his search for the origin of music. He seeks the limit of capabilities, to remove the entire aesthetic ornaments of music and reach into it's "real" meaning. Only the contents are left—the call.

14

FISCHERSPOONER Warren Fischer och Casey Spooner träffades på konstskolan i Chicago och började skapa performance- och videokonst tillsammans. Från 2000 ingår medias uppföljning av deras samarbete i deras konst. Musiken når en större publik än bildkonsten. Fischerspooners gig är någonting man minns och är ett samarbete mellan dansare, sångare, filmmakare, kostymörer, ljussättare, scenografer och tonvis med glitter. "Emerge, Skin Version" (2003) är en ny musikvideo med deras mest kända låt.

ADRIANA GARCIA GALAN "Warmix, keep the faith keep the rhythm" (2002) av den colombianska konstnärinnan Adriana Garcia Galan är en ljudinstallation och utgör en del av hennes mer omfattande forskning om sånger och melodier knutna till militära grupperingar i Colombia. Konstnären hittade musiken från kriget i

FISCHERSPOONER "EMERGE, SKIN VERSION" 2003
© MARK SCHMELLEN, DUTCH PROJECTS NY

7

ANDERS KRÜGER "FEEDBACK" 2003, VIDEO STILL © THE ARTIST

Colombia på ELN, FARC, Autodefensas, den nationella arméns webbplats och jukeboxar i Bogotá. "Jag hittade den medan jag letade, som alltid, efter nya ljud." Här utforskar Garcia Galan musik som producerats för soldater, hymner med budskap om fred, död, frihet och nationalitet som ska inspirera soldaterna att marschera, kämpa och vinna.

ANDERS KRÜGER "Feedback" (2003) är den tredje delen i Krügers serie där han utforskar relationen mellan ljud, bild och rum. Videon ska ses som en tvåvägskommunikation mellan videon, rummet och betraktaren. En liknande symbiotisk koppling kan man se i själva handlingen där en elgitarr kommunicerar med en Marshall-

8

förstärkare. Ljudet är genomträngande och gitarrens mikrofon tar upp högtalarljudet i en intensiv rundgång mellan sändare och mottagare. En ny situation uppkommer när en dansare uppträder mellan de två.

ANGE LECCIA "Je serai la plus belle pour aller danser" (1992), framfördes på sextioalet av den mycket unga Sylvie Vartan och var en stor hit. När Leccia var i Japan såg han på TV den franska filmen "Chercher l'idole" av Michel Boisrond (1963) som beskrev det nya fenomenet med popidoler. Leccia beslutade sig för att spela in sekvensen med Sylvie Vartan, fångad av skönheten hos den svartvita bilden med japanska undertexter. Sylvie Vartans ansikte avkodas av de japanska tecknen och

ANGE LECCIA "LA PLUS BELLE POUR ALLER DANSER" 1992
© GALERIE ALMNE RECH, PARIS

9

inbjuder till en resa i tid och rum via musiken och filmen, idolfenomenet och ungdomlig skönhet.

MARK LECKEY "Fiorucci Made Me Hardcore" (1999) fungerar som en drömlig, visuell essä över trettio år av dansundergroundkultur i Storbritannien. Från northern soul-klubbar till acid-house ravepartyn. Videon visar hur fascinerad konstnären är av marginaliserade ungdomskulturer – den innerstadsgångkulturen som kretsar kring klubbar och sportkläder och hur musiken leder till ett sökande efter identitet och verklighetsförankring under en period i livet då man provar sig fram.

PETRA MRZYK AND JEAN-FRANCOIS MORICEAU Två unga konstnärer vars teckningar kan täcka upp till en kilometer av väggarna på ett museum som de gjorde på ARC/Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris 2001. Vi kan föreställa oss att de inte var rädda för att teckna en videosekvens för det franska elektronbandet AIRs "Don't be light" (2002) där de var tvungna att göra 15 teckningar för varje sekund av musik. Animationerna består av hela tiden föränderliga figurer, sönderdelade figurer och antropomorfska ting vars rörelser följer musikens rytmiska mönster.

NAM JUNE PAIK "Global Groove" refererar till "global village"-konceptet och är en kritiskt förslag i form av ett teveprogram för framtiden. Betraktaren rycks med av den musikaliska och bildmässiga rytmen, en rockgrupp, en sjungande Allen Ginsberg, utdrag från Robert Breer, ett utdrag från en intervju med John Cage, en föreställ-

10

ning med traditionell koreansk trumma, en cellokonsert för TV med Charlotte Moorman som spelar Allan Schulman, etc. Bildsekvenserna skapar ett frenetiskt universum av färg och musik och framhäver konstnärens kunskaper i komposition som han tillägnat sig under sin musikutbildning.

ADRIAN PIPER Under ett och ett halvt år gav den amerikanske konstnären Adrian Piper lektioner i funk som en del av hennes performanceframträdanden. "Funk Lessons" (1983) i vilket hon lär publiken att lyssna och röra sig till den här musiken framfördes på Berkeleyuniversitetet i Kalifornien. Föreläsningen handlar om den afroamerikanska och afrikanska musiken och dansens ambivalenta ställning till det gäller att bidra till USA:s kul-

11

PIPILOTTI RIST "I'M NOT THE GIRL WHO MISSES MUCH" 1986, VIDEO STILL
© GUY BUREAU DES VIDEO3, PARIS

turell. I föreläsningen "Funk Lessons Meta - Performance" (1987) på Randolphgalleriet i Chicago för konstnären en dialog med den alltigenom vita publiken och diskuterar drivkraften och det kulturella ursprunget av funk och hur hennes performance är uppbyggd.

RANDOMSTUDIO Sedan år 2000 har randomstudio, som drivs av konstnärskollektivet Beeoff, arbetat med live video och live musik. randomstudio bjuder in konstnärer och musiker till att experimentera med rörliga bilder och musik i realtid samtidigt som de sänds på Internet. randomstudio presenterar tre live dokumentärer av audio-

12

visuella framträdanden, alla tidigare sända på Internet. Både musiken och videoupptagningarna är live. De presenterade verken har utförts av Andreas Berthling och Hc Gilje, Johan Skugge och Martin Malm, Olle Hüge/Beeoff.

PIPILOTTI RIST "I'm Not the Girl Who Misses Much" (1986) visar en barbröstad Rist som frenetiskt dansar runt i ett rum. Beatlessången framförs på ett nytt och annorlunda sätt och videomontaget utforskar det hysteriska framträdandet där Rist hela tiden upprepar sin strof. Rists video har inspirerats av MTV-världen och

GITTE VILLESSEN "WILLY AS DJ" 1995, VIDEO STILL
© THE ARTIST, GALLERI NICOLAI WÄLTER & CHOUAKRI BRAUNS BERLIN

He really understood how to charm the girls,
they were also completely wild with him.

13

omvandlar musikvideon till seriös konst medan den samtidigt är en satir över det sexistiska bildspråket och den repetitiva stil som kännetecknar dessa videor.

ARTUR ZMIJEWSKI "Singing Lesson 2" (2002) av Artur Zmijewski dokumenterar en grupp hörselskadade barn som repeterar och sjunger i Sankt Thomaskyrkan i Lipsk. I den kyrka där Johann Sebastian Bach en gång dirigerade, sjunger barnen delar av hans kantater ackompanjerade av musiker som spelar på autentiska barockinstrument. Zmijewski utforskar dessa toner på jakt efter musikens ursprung. Han söker efter möjligheternas gränser och försöker avlägsna musikens estetiska utsmyckningar för att nå fram till dess "äkta" mening. Han söker förmågens gränser, att ta bort musikens estetiska utsmyckning och nå dess "innersta" mening. Endast innehållet blir kvar – repet.

GITTE VILLESSEN "Willy as DJ" (1995) gav den danska konstnärinnan Gitte Villesen, Willy Botker en timme att spela sin favoritmusik. Sedan redigerade hon ner det till en video på 9 minuter. Förutom videon ingår även en utskrift med allt de sagt under inspelningen ord för ord och en CD med Willys favoritlåt.

14